

TRINÁSTA NEDEĽA CEZ ROK B

Minulú nedeľu sme sledovali Pána Ježiša a apoštolov na Genezaretskom jazere, ako ich zachránil na jeho rozbúrených vlnách. Dnes ho vidíme pri hlásaní evanjelia na brehu pri meste Kafarnaum, kde sa zišlo veľké množstvo ľudí aby ho počúvali. Evanjelista Marek pri tejto príležitosti napísal dve udalosti tak, ako ich počúvame na dnešnej svätej omši. Teraz sa zamyslime nad udalosťou súvisiacou s predstaveným synagógy Jairusom a jeho veľkým problémom. Všimnime si Pána Ježiša ako stupňuje svoju moc, že nie je len pánom nad prírodnými živlami, ale aj nad samotnou smrťou, ktorá je nevyhnutnou skutočnosťou každého človeka. V prvom dnešnom čítaní z Knihy múdrosti počúvame tieto slová: „Boh nestvoril smrť...“ Áno, Boh nechcel smrť človeka, človek si ju sám zapríčinil, keď neposlúchol Pána Boha v raji, aby sa neposlušnosťou a pýchou neprehrešil proti nemu. V Knihe Genesis čítame, aký trest postihol prvých ľudí po spáchaní hriechu: „*V pote svojej tváre budeš jesť svoj chlieb, kým sa nevrátiš do zeme, z ktorej si bol vzatý, lebo prach si a na prach sa obrátiš!*“ (Gn 3, 19). Tu si ale nemyslime, že keby prví ľudia nespáchali hriech, žeby ľudstvo neumieralo. Všetci ľudia umierajú a aj umierať budú, len je otázka, akou kvalitou bude zomieranie a smrť. Akou kvalitou by bolo zomieranie, keby prví ľudia nespáchali hriech? K tomu nám pomôže príklad Panny Márie, ktorá nepoznala škvrnu žiadneho hriechu, lebo ona – ako to vysvetľujem v Jeruzaleme v kostole Dormitio – „usnula“ a nie umrela. Teda jej smrť bola akoby sladké usnutie.

Teraz sa ale vrátim k Jairusovmu problému. Jairus bol predstavený synagógy a aj ľuďmi veľmi uznávaný a vážený človek. S učením rabiho Ježiša nesúhlasil, lebo za Ježišom išlo veľké množstvo ľudí, ktorí uznávali, že ešte nikto tak nehovoril ako Ježiš. Môžeme povedať, že Ježiš akoby svojím učením odlákaval ľudí od synagógy. Lenže keď Jairus videl zomierať ťažko chorú dcérku, tak tento ubolený otec, ktorý veľa počul o tom, ako Ježiš uzdravuje ľudí z rôznych chorôb, veru v pokore neváhal prísť k Ježišovi na kolenách s prosbou: „*Dcéra mi umiera. Pod', vlož na ňu ruky, aby ozdravela a žila!*“ Aké je stanovisko Pána Ježiša? Mohol nešťastnému otcovi povedať: „Priateľu, pozri aký veľký zástup ľudu ma počúva a ja som práve na to prišiel na svet, aby som hlásal evanjelium. Nevyrušuj ma, obráť sa na lekára! Nechaj ma vyučovať!“ Pán Ježiš sa nevyhovára, ale okamžite ide k umierajúcej. A keď prišli oproti ľudia z domu so správou, že dievča práve umrelo, Ježiš sa nevracia späť na miesto, kde nechal zástupy, ale povedal otcovi pamätné slová: „**Neboj sa, len ver!**“

Tieto Ježišove slová platia aj pre nás. Keďže je nám smrť nepríjemná, keď sa usilujeme vyhnúť sa myšlienke na smrť, keď o smrti nechceme počuť, keď máme pred smrťou strach, tak Pán Ježiš každému z nás hovorí tie isté slová: „Neboj sa, len ver!“ Je to len krátka veta, v ktorej sa pokúsim vyzdvihnúť jej veľký a hlboký obsah. „**Neboj sa!**“ Sama o sebe táto prvá polovica vety by neobstála, lebo je prirodzené mať strach pred smrťou. Nikto nemôže žiadať, aby sme sa smrti nebáli. Prirodzenou cestou je totiž nemožné nebáť sa smrti. Z toho dôvodu Pán Ježiš neostáva len pri slove: „Neboj sa!“ Hneď prechádza do nadprirodzenej roviny a k prvej polovici vety pridáva druhú polovicu: „**Len ver!**“ Touto druhou polovicou nám ponúka nadprirodzený prostriedok k tomu, ako sa nebáť smrti. Ponúka nám pravú a hlbokú vieru veriť všetkým pravdám, ktoré učil a vsadil celú svoju existenciu a celý svoj život na Ježiša ako na svojho záchrancu a spasiteľa. Ďalej si všimnime, že Ježiš dal smrti nový rozmer, keď ju nazval novým menom: „**Spánok.**“ Tento istý výraz použil aj vtedy, keď išiel vzkriesiť Lazára. Podľa Pána Ježiša je teda smrť spánkom a všetci vieme, že podstatou spánku je, že sa z neho človek prebudí. K podstate smrti prináleží vzkriesenie. Ježiš nás učí, že smrťou nič nekončí, že smrť nie je definitívny koniec, ako to tvrdia neveriaci ľudia. Ona je brána k novému, nekonečnému, šťastnému životu.

Spomeňme si na rozhovor s Martou, Lazarovou sestrou, keď jej Ježiš povedal veľmi dôležitú vetu, ktorá nesmie chýbať na žiadnom kresťanskom pohrebe, lebo je to veta stopercentnej istoty: „*Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky*“ (Jn 11, 25-26). Ale zároveň sa jej opýtal: „Veríš tomu?“

A tak, milí priatelia, aj pre nás platí tá istá otázka Pána Ježiša: „Veríš tomu?“ Aká je, teda moja odpoveď na ňu?

Vložme teda do Ježiša všetku svoju vieru a dôveru a za tým cieľom si často opakujme vetu, ktorú nám povedal: „**Neboj sa, len ver!**“ Preto sa nebojme smrti, lebo i tak tu na zemi máme len prechodný pobyt, lebo u Otca máme večný príbytok.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.